

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558

ศึกษากรณีการบังคับใช้กฎหมายกับโรคติดต่ออันตราย¹

รุตัน เจือราแม่²

การค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ศึกษากรณีการบังคับใช้กฎหมายกับโรคติดต่ออันตราย มีวัตถุประสงค์¹ เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา แนวคิด ทฤษฎี และหลักการของมาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและควบคุมการแพร่เชื้อโรคติดต่ออันตราย เพื่อศึกษาถึงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับมาตรการ การควบคุมและป้องกันโรคติดต่ออันตราย ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ในประเทศไทย เพื่อศึกษาถึงกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องกับมาตรการ การควบคุมและป้องกันโรคติดต่ออันตราย เปรียบเทียบระหว่างของต่างประเทศ และประเทศไทย เพื่อวิเคราะห์สภาพปัญหาทางกฎหมายในการควบคุมและการป้องกันโรคติดต่ออันตราย ตามพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 และ เพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขกฎหมาย และแนวทางการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยโรคติดต่ออันตรายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ให้มีผลบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับนานาชาติ

การเกิดโรคระบาดเป็นปรากฏการณ์อันกระทบต่อชีวิต ร่างกาย และสุขภาพของประชาชนที่มากกว่าความเจ็บป่วยหรือโรคติดต่อโดยทั่วไป การแพร่ระบาดของเชื้อโรคนั้นมีหลากหลายทางด้วยกัน แต่การแพร่ระบาดที่เป็นปัญหาสำคัญของมนุษย์นั้น คือ การที่มนุษย์เป็นพาหนะเชื้อโรคเสียเอง จึงทำให้เกิดความเสี่ยงภัยอย่างสูงในการแพร่ระบาดของเชื้อโรค การแพร่ระบาดของโรคติดต่อไวรัสโคโรนา 2019 หรือ โรคโควิด 19 ซึ่งเป็นโรคที่ติดต่อได้ง่ายและเป็นอันตรายอย่างมากต่อชีวิตของผู้ได้รับเชื้อ จึงต้องใช้มาตรการเข้มงวดและเร่งด่วน เพื่อควบคุมมิให้โรคแพร่ระบาดออกไปในวงกว้าง

ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายจึงถือเป็นมาตรการสำคัญในการดูแลป้องกันการแพร่ระบาดที่รัฐจะต้องบังคับใช้และเผยแพร่ให้ประชาชนได้รับทราบถือปฏิบัติ และให้ความร่วมมืออย่างเคร่งครัดต่อเจ้าพนักงาน เพราะหากไม่มีมาตรการทางกฎหมายควบคุมดูแล อาจก่อให้เกิดการปกปิดข้อมูล ไม่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล ไม่ให้ความร่วมมือในการตรวจรักษา เกิดการประกอบกิจการในลักษณะต่าง ๆ ที่มีการรวมตัวกันของประชาชนหรือการชุมนุมเกิดขึ้นได้ ก็จะทำให้เกิดการแพร่ระบาดมากยิ่งขึ้นจนไม่สามารถควบคุมได้ ซึ่งจะส่งผลร้ายแรงตามมาทั้งต่อความปลอดภัยของประชาชนโดยรวม รวมถึงผลกระทบทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ศึกษากรณีการบังคับใช้กฎหมายกับโรคติดต่ออันตราย โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สกลี สิริพิทุร ประธานและกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชรินทร์ เทพสุเมธานนท์ และ รองศาสตราจารย์ ดร.ฐาตุร ศิริยุทธิวัฒนา

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ซึ่งเมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ. 2558 จากสถานการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้น ผู้ศึกษาเห็นว่าบทบัญญัติบางประการไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน ด้วยมีการแพร่กระจายของโรคติดต่อที่รุนแรงมากขึ้น ทำให้ไม่สามารถควบคุมการแพร่ระบาดของโรคติดต่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ เมื่อพิจารณาถึงสถานการณ์ความรุนแรงของโรคติดต่อและความเจริญของเทคโนโลยีด้านการคมนาคมในปัจจุบัน ที่ทำให้การติดต่อไปมาหาสู่กันกระทำได้อย่างสะดวกและรวดเร็ว ส่งผลต่อการแพร่ระบาดของโรคติดต่ออุบัติใหม่และโรคติดต่ออุบัติซ้ำที่มีความรุนแรง และก่อให้เกิดการระบาดอย่างรวดเร็วและกว้างขวางมากผิดปกติกว่าที่เคยเป็นมา อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า หลักเกณฑ์เกี่ยวกับควบคุมโรคติดต่อร้ายแรงซึ่งบัญญัติอยู่ในกฎหมายดังกล่าว ยังมีปัญหาบางประการผู้ศึกษาจึงนำมาศึกษาเพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหาดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติกฎหมายไม่ชัดเจน

1.1 ปัญหาบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องกักตัว แยกกัก ไม่มีความชัดเจน

พระราชบัญญัติโรคติดต่อ “มาตรา 34 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เมื่อเกิดโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดหรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดในเขตพื้นที่ใด ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่นั้นมีอำนาจที่จะดำเนินการเองหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(1) ให้ผู้ที่เป็หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด หรือผู้ที่เป็นผู้สัมผัสโรคหรือเป็นพาหะ มารับการตรวจหรือรักษา หรือรับการชันสูตรทางการแพทย์ และเพื่อความปลอดภัยอาจดำเนินการโดยการแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อกำหนดจนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทางการแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือสิ้นสุดเหตุอันควรสงสัย”

จากบทบัญญัตินี้ผู้ศึกษากล่าวมาข้างต้น มาตรา 34 (1) ใช้คำว่า อาจดำเนินการ โดยการแยกกัก กักกัน หรือคุมไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อกำหนด” ทำให้เกิดการปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน เนื่องจากเจ้าพนักงานแต่ละคนย่อมมีดุลยพินิจที่แตกต่างกันอาจจะมาจากพื้นฐานความรู้หรือประสบการณ์ที่ต่างกันเพราะคำว่าอาจดำเนินการแสดงว่า จะทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ บางคนเจ้าพนักงานให้ต้องกักตัวที่ศูนย์กักตัว แต่บางคนกักตัวที่บ้าน หรือบางคนอาจไม่ต้องกักตัว และระยะเวลาการกักตัวมิได้มีการกำหนดชัดเจนว่าต้องกักตัวกี่วัน จากปัญหาดังกล่าวทำให้เกิดการใช้ดุลยพินิจที่ไม่เหมาะสมของเจ้าพนักงาน ซึ่งอาจทำให้เกิดผลตามมา กล่าวคือแดงอาจเป็นพาหะ และนำเชื้อไปติดต่อกับบุคคลอื่นในครอบครัวเดียวกันได้ ทำให้เกิดการแพร่เชื้อขยายเป็นวงกว้างออกไปจากการที่บุคคลในครอบครัวอาจไปสัมผัสผู้อื่นภายนอกครอบครัวโดยไม่รู้ตัว

การใช้อำนาจของเจ้าพนักงานควบคุมโรคที่อาจดำเนินการกักตัว หรือแยกกักผู้ที่เป็หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตราย นั้นยังไม่มีมีความชัดเจน ผู้ศึกษาเห็นว่าหากบัญญัติแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนในพระราชบัญญัติโรคติดต่อ ก็จะทำให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคดำเนินการเป็นไปในแนวทางเดียวกัน

1.2 ปัญหาการออกคำสั่งด้านสาธารณสุขในการควบคุมและป้องกันการแพร่เชื้อของโรคติดต่อร้ายแรงไม่ชัดเจน

เป็นประเด็นต่อเนื่องจากมาตรา 34 แห่ง พระราชบัญญัติโรคติดต่อ เนื่องจากว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคไม่มีอำนาจออกคำสั่ง ห้ามบุคคลที่เป็นโรคติดต่ออันตรายหรือผู้ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตรายเดินทางเข้าไปหรือออกไปไหนได้ เพราะหากบุคคลนั้นเดินทางไปไหนมาไหนก็จะยังทำให้การแพร่เชื้อโรคไปได้เร็วยิ่งขึ้น

ทั้งนี้การจะจำกัดสิทธิหรือจะกำหนดโทษแก่บุคคลใด ก็จะต้องมีการบัญญัติกฎหมายให้ชัดเจน เพื่อให้ประชาชนได้ทราบไม่ฝ่าฝืนและจะได้ปฏิบัติตาม

2. ปัญหาที่ไม่มีบทกำหนดโทษเป็นการเฉพาะกรณีที่ผู้ใดจงใจไม่เปิดเผยหรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการสอบสวนโรคแก่เจ้าพนักงาน

“มาตรา 10 ในกรณีที่ข้อมูลจากการเฝ้าระวัง การสอบสวนโรค หรือการแจ้งหรือรายงานตามพระราชบัญญัตินี้ซึ่งมีการพาดพิงถึงตัวบุคคลทั้งที่ระบุตัวได้หรือไม่สามารถระบุตัวได้จะต้องเก็บเป็นความลับและประมวลผลโดยไม่เปิดเผยชื่อทั้งนี้การประมวลผลดังกล่าวจะต้องเหมาะสมและตรงกับวัตถุประสงค์ในการป้องกันและควบคุมโรค

เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่ออาจเปิดเผยข้อมูลตามวรรคหนึ่งบางส่วนที่เกี่ยวกับการรักษาการป้องกัน การควบคุมโรคติดต่ออันตราย หรือการเกิดโรคระบาดซึ่งมีผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน โดยได้รับคำยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

ด้วยสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ในประเทศไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง มีประชาชนที่เข้ามารับการตรวจหรือรักษาที่โรงพยาบาลจำนวนมาก ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า มีประชาชนบางส่วนปกปิดข้อมูลที่จำเป็นและเป็นประวัติส่วนบุคคลของตน ส่งผลให้บุคคลดังกล่าวไม่ได้รับการตรวจหรือการรักษาตามมาตรการและกระบวนการ การที่ถูกต้องและทันการณ์ จนเป็นเหตุให้โรค COVID-19 แพร่ระบาดออกไป และส่งผลให้บุคลากรทางการแพทย์และเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลรวมถึงบุคคลที่ใกล้ชิดหรือสัมผัสกับบุคคลดังกล่าวมีความเสี่ยงจะติดเชื้อ COVID-19 ผู้ศึกษาเห็นควรจะต้องมีการกำหนดเป็นความผิดสำหรับการจงใจไม่เปิดเผยหรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการสอบสวนโรคแก่เจ้าพนักงาน เพื่อจะให้การป้องโรคติดต่อร้ายแรงเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

3. ปัญหาไม่มีบทลงโทษเป็นการเฉพาะแก่เจ้าพนักงานการควบคุมโรคในกรณีที่ เจ้าพนักงานที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด

“มาตรา 40 เมื่อรัฐมนตรีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าใดนอกราชอาณาจักรเป็นเขตติดโรค ตามมาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด้านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ มีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

- (1) กำจัดความคิดโรค เพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ของโรค
- (2) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศจะอนุญาตให้ไปได้
- (3) ให้ผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกัก กักกัน คุ่มไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ...”

จากบทบัญญัติดังกล่าวเป็นกรณี เจ้าพนักงานควบคุมโรคประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศมีอำนาจที่จะดำเนินการตาม มาตรา 40 แต่อาจไม่ดำเนินการ อาจมีการใช้อำนาจที่ตนมี แสวงหาประโยชน์โดยทุจริต แม้อาจจะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายอื่นแต่เป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ผู้ศึกษาเห็นว่าควรจะต้องมีการบัญญัติความผิดไว้เป็นเฉพาะใน พระราชบัญญัติโรคติดต่อร้ายแรง

สำหรับข้อเสนอแนะของการศึกษาปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 ศึกษากรณีการบังคับใช้กฎหมายกับโรคติดต่ออันตราย ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติกฎหมายไม่ชัดเจน

1.1 ปัญหาบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องกักตัว แยกกัก ไม่มีความชัดเจน

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 โดยแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 34 (1) เป็นความว่า

“มาตรา 34 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ เมื่อเกิดโรคติดต่ออันตราย หรือ โรคระบาด หรือมีเหตุสงสัยว่าได้เกิดโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาดในเขตพื้นที่ใด ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อในพื้นที่นั้นมีอำนาจที่จะดำเนินการเองหรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ใดดำเนินการดังต่อไปนี้

- (1) ให้ผู้ที่เป้นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคระบาด หรือผู้ที่เป้นผู้สัมผัสโรคหรือเป็นพาหะมารับการตรวจหรือรักษา หรือรับการชันสูตรทางการแพทย์ และเพื่อความปลอดภัย ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อดำเนินการโดยการแยกกัก กักกัน หรือคุ่มไว้สังเกต ณ สถานที่ซึ่งเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อกำหนดจนกว่าจะได้รับการตรวจและการชันสูตรทางการแพทย์ว่าพ้นระยะติดต่อของโรคหรือสิ้นสุดเหตุอันควรสงสัย...”

ทั้งนี้เพื่อเป็นการใช้หลักการป้องกันโรคทุติยภูมิ คือการแยกกักคนที่มิเชื่อโรคในร่างกายทันทีให้ห่างไปจากสังคมส่วนรวมโดยไม่ต้องใช้ดุลยพินิจในการพิจารณาเพราะจะเกิดการปฏิบัติที่ไม่เหมือนกัน และจะสอดคล้องกับ รัฐบัญญัติของรัฐบาลออสเตรเลีย ประเทศออสเตรเลีย มาตรา 75 และ รัฐบัญญัติของรัฐนิวเซาท์เวลส์ ประเทศออสเตรเลีย ตามมาตรา 62

1.2 ปัญหาการออกคำสั่งด้านสาธารณสุขในการควบคุมและป้องกันการแพร่เชื้อของโรคติดต่อร้ายแรงไม่ชัดเจน

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 โดยบัญญัติเพิ่มเป็น

“มาตรา 34/1 ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรค มีอำนาจในการห้ามผู้ที่ เป็นโรคติดต่อร้ายแรงหรือผู้ที่สัมผัสโรค เดินทางเข้าไปหรือออกจากพื้นที่ใดที่เจ้าพนักงานควบคุมโรคเห็นสมควร หากฝ่าฝืนมีโทษ...”

ทั้งนี้ซึ่งจะสอดคล้องกับ รัฐบัญญัติการสาธารณสุข รัฐเซาท์ออสเตรเลีย มาตรา 75 มาตรา 77 และรัฐบัญญัติการสาธารณสุข รัฐนิวเซาท์เวลส์ มาตรา 62 เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีความทันต่อสถานการณ์และนานาอารยประเทศ

2. ปัญหาที่ไม่มีบทกำหนดโทษเป็นการเฉพาะกรณีที่ผู้ใดจงใจไม่เปิดเผยหรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับการสอบสวนโรคแก่เจ้าพนักงาน

ผู้ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไข พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 มาตรา 10 โดยเพิ่มวรรคสามใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

“มาตรา 10 มาตรา 10 ในกรณีที่ข้อมูลจากการเฝ้าระวัง การสอบสวนโรค หรือการแจ้งหรือรายงานตามพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีการพาดพิงถึงตัวบุคคล ทั้งที่ระบุตัวได้ หรือ ไม่สามารถระบุตัวได้จะต้องเก็บเป็นความลับและประมวลผลโดยไม่เปิดเผยชื่อ โดยผู้เข้ารับการสอบสวนโรคจะต้องเปิดเผยข้อมูลการเดินทางหรือข้อมูลอันมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ไปใกล้ชิด หรือ สัมผัสเชื้อโรคติดต่อ หรือใกล้ชิดผู้เป็นหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อให้แก่เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อตามพระราชบัญญัตินี้ทราบโดยละเอียด ทั้งนี้การประมวลผลดังกล่าวจะต้องเหมาะสมและตรงกับวัตถุประสงค์ในการป้องกันและควบคุมโรค

เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่ออาจเปิดเผยข้อมูลตามวรรคหนึ่งบางส่วนที่เกี่ยวกับการรักษาการป้องกัน การควบคุมโรคติดต่ออันตราย หรือการเกิดโรคระบาดซึ่งมีผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชน โดยได้รับคำยินยอมจากเจ้าของข้อมูลหรือตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

กรณีผู้เข้ารับการสอบสวนโรคตามวรรคหนึ่ง แจ้งข้อความอันเป็นเท็จ หรือไม่แจ้งข้อความอันควรแจ้งหรือจงใจปกปิดข้อมูลต่อเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อ จะโดยจงใจหรือไม่มีเจตนาก็ตาม ต้องระวางโทษ...”

ทั้งนี้ เพื่อเป็นการหรือยับยั้ง ลงโทษให้ผู้กระทำความผิดเจ็ดหลาย เกิดความเกรงกลัวต่อการทำผิด เป็นการลงโทษโดยมีวัตถุประสงค์ จะได้ไม่มีการลอกเลียนแบบหรือเอาเป็นเยี่ยงอย่าง ควรกำหนดเป็นฐานความผิดสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเท็จข้อมูล หรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับโรคติดต่อร้ายแรง ตามทฤษฎีการลงโทษ

3. ปัญหาไม่มีบทลงโทษเป็นการเฉพาะแก่เจ้าพนักงานการควบคุมโรคในกรณีที่ เจ้าพนักงานที่มีส่วนร่วมในการกระทำความผิด

ศึกษาขอเสนอให้มีการแก้ไข พระราชบัญญัติโรคติดต่อ พ.ศ.2558 มาตรา 40 โดยเพิ่มวรรคท้ายโดยใช้ถ้อยคำต่อไปนี้แทน

“มาตรา 40 เมื่อรัฐมนตรีประกาศให้ท้องที่หรือเมืองท่าไดโนกราชอาณาจักรเป็นเขตติดโรคตามมาตรา 8 ให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ มีอำนาจดำเนินการเอง หรือออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของพาหนะหรือผู้ควบคุมพาหนะที่เข้ามาในราชอาณาจักรจากท้องที่หรือเมืองท่านั้น ดำเนินการดังต่อไปนี้

- (1) กำจัดความติดโรค เพื่อป้องกันและควบคุมการแพร่ของโรค
- (2) จัดให้พาหนะจอดอยู่ ณ สถานที่ที่กำหนดให้จนกว่าเจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศจะอนุญาตให้ไปได้
- (3) ให้ผู้เดินทางซึ่งมากับพาหนะนั้นรับการตรวจในทางแพทย์ และอาจให้แยกกัก กักกัน คุ่มไว้สังเกต หรือรับการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค ณ สถานที่และระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งมีหน้าที่ดำเนินการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ

กรณีให้เจ้าพนักงานควบคุมโรคติดต่อประจำด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศตรวจพบผู้ติดเชื้อ หรือสงสัยว่าจะติดเชื้อ หรือไปสัมผัสผู้ติดเชื้อ และเจ้าพนักงานควบคุมโรคไม่ปฏิบัติตามมาตรา 40 ต้องระวางโทษ...

ทั้งนี้เพื่อเป็นการหรือยับยั้ง ลงโทษให้ผู้กระทำความผิดเจ็ดหลาบ เกิดความเกรงกลัวต่อการทำผิด เป็นการลงโทษโดยมีวัตถุประสงค์ จะได้ไม่มีลอกเลียนแบบหรือเอาเป็นเยี่ยงอย่าง เพราะถ้าไม่ลงโทษ เท่ากับว่า สังคมยอมรับการกระทำนั้นว่าทำได้ ควรกำหนดเป็นฐานความผิดสำหรับการเปิดเผยข้อมูลเผยแพร่ข้อมูล หรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จเกี่ยวกับโรคติดต่อร้ายแรง ตามทฤษฎีการลงโทษ

บรรณานุกรม

ธีรภัทร์ เสรีรังสรรค์, นักการเมืองไทย : จริยธรรม ผลประโยชน์ทับซ้อนการคอร์รัปชัน : สภาพปัญหา

สาเหตุ ผลกระทบ แนวทางแก้ไข, (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายธาร, 2549).

นิพนธ์ พัวพงศกร และคณะฯ. ยุทธศาสตร์การต่อต้านคอร์รัปชันในประเทศไทย พ.ศ.2543 (Anti-

Corruption Strategy in Thailand in the Year 2000). (กรุงเทพฯ:สถาบันเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2543).

ประเทือง ธนิยผล. อาชญวิทยาและพันธุวิทยา. (กรุงเทพฯ: สำนักงานพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2553).

พิพัฒน์ ถักมิจรัสกุล. วิทยาการระบาดประยุกต์ในงานโรคติดเชื้อ. (กรุงเทพฯ: เจริญดีการพิมพ์, 2541).

วิทยากร เชียงกูร. แนวทางปราบคอร์รัปชันอย่างได้ผล. (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายธาร, 2559).

สมยศ เชื้อไทย. ความรู้นิติปรัชญาเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพฯ : วิญญูชน, 2545).

สังคีต พิริยะรังสรรค์. ทฤษฎีคอร์รัปชัน. (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ร่วมด้วยช่วยกัน, 2549).

หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ 11. (กรุงเทพฯ: เจริญผล, 2535).

อจรรย์า ชูตินันท์. อาชญาวิทยาและทัณฑ์วิทยา. พิมพ์ครั้งที่3 (กรุงเทพฯ: วิญญูชน, 2561).

อุดม รัฐอมฤต. การแก้ไขปัญหาการทุจริตในระบบการเมืองและวงการราชการไทย.(กรุงเทพฯ: สำนักงาน
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2556).

อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ. ทฤษฎีอาญา. (กรุงเทพฯ : วิญญูชน, 2548).

จารุวรรณ สุขุมลพงษ์. แนวโน้มของคอร์รัปชันในประเทศไทย. รายงานวิจัย กลุ่มงานกฎหมาย 2 สำนัก
กฎหมาย, สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2556.

พิทักษ์ หลิมจามนน์. “การยืนยันตัวบุคคลที่เป็นจำเลยในคดีต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต. หลักสูตรผู้
พิพากษาผู้บริหารในศาล ขั้นต้น รุ่นที่ 9.” สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม, 2554.

วิจิต มธุรสภานนท์. หน่วยที่ 7 หลักการป้องกันและควบคุมโรค. เอกสารการสอนชุดวิชาการ สาธารณสุข
หน่วย 1-7 . นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2538.

เสาวนีย์ ไทยรุ่งโรจน์ และคณะ. โครงการประเมินสถานการณ์ด้านการทุจริตใน ประเทศไทย (An
Assessment of the Corruption Situation in Thailand). สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและ
ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.). กรุงเทพฯ: 2553.